

Κυριακή 28 Ιουλίου 2019.

Κυριακή ΣΤ' Ματθαίου

Μτθ. 9, 1 – 8.

«...ἐξουσίαν ἔχει ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς ἀφιέναι ἁμαρτίας...» (Μτθ. 9, 6)

Πάντοτε ὁ λόγος περί ἐξουσίας εἶναι ἐπίκαιρος, διότι οἱ ἄνθρωποι ἀγαποῦμε τὴν ἐξουσία καὶ θέλουμε νὰ τὴν κατέχουμε. Ἡ κοσμικὴ ἐξουσία ἔχει πολλές μορφές. Ὅλες οἱ μορφές τῆς ἐξουσίας πού διεκδικοῦν οἱ ἄνθρωποι ἔχουν σὰ στόχο τὴν καταδυναστεύση τῶν συνανθρώπων τους. Κάθε μορφή ἐξουσίας, ὅταν δέν γίνεται κατανοητὴ ὡς διακονία τοῦ ἄλλου, λαμβάνει τὴ μορφή τῆς καταπίεσης. Ἡ ἐξουσία φέρνει σ' αὐτόν πού τὴν ἀσκεῖ χρῆμα, πλοῦτο, δύναμη καὶ ἄνεση στὴ ζωὴ του. Τό ὄνειρο λοιπόν κάθε ἀνθρώπου εἶναι νὰ κατέχει μία μορφή ἐξουσίας, γιὰ ν' ἀπολαμβάνει τὸν πλοῦτο, τὴ δύναμη καὶ τὴν ἄνεση πού αὐτὴ τοῦ ἐξασφαλίζει.

«Ἄρχή ἄνδρα δείκνυσι», ἔλεγε τό ἀρχαῖο ρητό, πράγμα πού σημαίνει πώς ἡ ἀρχή, δηλαδή ἡ ἐξουσία, δείχνει τήν ποιότητα τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ πραγματικός χαρακτήρας τοῦ κάθε ἀνθρώπου φαίνεται ὅταν ἀποκτήσει δύναμη καί ἐξουσία στά χέρια του. Ἡ ἐξουσία μπορεῖ νά ἔχει χαρακτήρα πολιτικό, οἰκονομικό, πνευματικό διά τῆς μορφώσεως, κοινωνικό μέσα ἀπό τίς δομές τῆς οἰκογένειας καί τῆς συγγένειας. Μιλᾶμε γιά τήν ἐξουσία τοῦ νόμου, γιά τήν ἐξουσία τοῦ στρατοῦ, γιά τήν ἀνεξέλεγκτη ἐξουσία τῆς δημοσιογραφίας κ.τ.λ.

Ὁ Χριστός δέν ἦλθε στόν κόσμο νά διεκδικήσει μία ἀπό τίς συνηθισμένες μορφές τῆς ἐξουσίας. Σήμερα ἀκοῦμε στήν εὐαγγελική περικοπή γιά τήν ἐξουσία τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου: «...ἐξουσίαν ἔχει ὁ υἱός τοῦ ἀνθρώπου ἐπί τῆς γῆς ἀφιέναι ἁμαρτίας...». Ἡ ἐξουσία τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ δύναμη πού ἔχει ὡς Θεός νά συγχωρεῖ τίς ἁμαρτίες τῶν ἀνθρώπων.

Ἡ ἐξουσία τῆς συγγνώμης εἶναι ἐξουσία θεϊκή καί μόνον θεϊκή. Ἡ ἁμαρτία ὡς σύλληψη καί ἐκτέλεση εἶναι ἡ παραβίαση τοῦ θεϊκοῦ θελήματος

καί ἡ ἀπομάκρυνση τοῦ οἰουδήποτε πλάσματος ἀπό τό Δημιουργό του. Μόνον ὁ Δημιουργός, δηλαδή μόνον ὁ Θεός, μπορεί νά δεχθεῖ τό πλανεμένο δημιούργημα κοντά Του, ὅταν ἐκεῖνο ἀποφασίσει νά κάνει τή μεγάλη ἐπιστροφή. Μόνον ὁ Θεός μπορεί νά ξαναδείξει τό πρόσωπό Του στόν ἁμαρτωλό, πού τό εἶχε ἀποστραφεῖ καί τό εἶχε ξεχάσει. Μόνον ὁ Θεός λοιπόν συγχωρεῖ. Γι' αὐτό καί στήν ὀρθόδοξη ἐξομολόγηση ὁ ἱερέας λέγει στόν μετανοημένο ἁμαρτωλό: «ὁ Θεός διά χειρός ἐμοῦ τοῦ ἁμαρτωλοῦ καί ἀναξίου δούλου Αὐτοῦ, ἔχει σε συγκεχωρημένο καί ἐν τῷ νῦν αἰῶνι καί ἐν τῷ μέλλοντι». Δέν συγχωρεῖ ὁ ἱερέας ἀλλά ὁ Θεός διά τοῦ ἱερέως.

Ἡ ἐξουσία τῆς συγγνώμης ἔχει τή δύναμη τῆς ἀγάπης. Ὁ Θεός συγχωρεῖ, ἐπειδή ἀγαπάει. « Ὁ Θεός ἀγάπη ἐστί», κατά τόν τέταρτο εὐαγγελιστή καί ἡγαπημένο μαθητή τοῦ Χριστοῦ Ἰωάννη. Ἀφοῦ εἶναι γεμάτος ἀπό ἀγάπη ὁ Θεός, ὡς ἡ ἴδια ἡ ἀγάπη, δέν τιμωρεῖ, δέν ἐκδικεῖται, δέν ἐξουθενώνει τόν ἁμαρτωλό. Εἶναι ἕτοιμος νά διαγράψει καί νά ξεχάσει κάθε λάθος, ὅσο μεγάλο καί σοβαρό καί ἄν φαίνεται. Ὁ Χρυσόστομος διδάσκει πώς ἡ ἁμαρτία,

ὅσο μεγάλη καί ἄν φαίνεται, εἶναι σάν ἓνα ἀναμμένο σπῖρτο πού σβήνει καί ἐξαφανίζεται, ὅταν πέσει μέσα στόν ἀπέραντο ὠκεανό τῆς θείκῃς ἀγάπης.

Ἡ ἐξουσία τῆς συγγνώμης εἶναι δύναμη τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Χριστός δέν κράτησε τήν ἐξουσία τῆς ἀπόσβεσης τῶν ἁμαρτημάτων μόνον γιά τόν ἑαυτό Του. Μετά τήν Ἀνάστασή Του μία ἀπό τίς πιό σημαντικές πράξεις πού ἔκανε ἦταν νά μεταδώσει αὐτή τήν ἐξουσία τῆς συγγνώμης στους μαθητές Του καί δι' αὐτῶν στήν Ἐκκλησία Του: «ἄν τινων ἀφῆτε τὰς ἁμαρτίας, ἀφίενται αὐτοῖς· ἄν τινων κρατῆτε, κεκράτηνται» (Ιω. 20, 23). Αὐτή τήν ἐξουσία ἔλαβαν οἱ ἀπόστολοι ἀπό τό Χριστό. Διά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος αὐτή τήν ἐξουσία μετέδωσαν καί οἱ ἀπόστολοι στους διαδόχους τους. Αὐτή τήν ἐξουσία μεταδίδει ὁ κάθε ἐπίσκοπος, πού εἶναι διάδοχος τῶν ἀποστόλων, στόν ἱερέα πνευματικό, γιά νά ἐπιτελέσει τό ἀνθρωποσωτήριο μυστήριο τῆς μετανοίας καί ἐξομολογήσεως.

Δέν ὑπάρχει ἄνθρωπος πού νά μήν ἔχει αἰχμαλωτιστεῖ καί νά μήν ἔχει ἀσθενήσει ἀπό τό μικρόβιο τῆς ἁμαρτίας. Εἶναι τό μικρόβιο πού

δυστυχῶς μᾶς κληροδότησαν ὁ Ἀδάμ καί ἡ Εὐά μέ τήν παρακοή τους στό Θεό καί τήν ἔξοδό τους ἀπό τόν Παράδεισο. Ἐάν θέλουμε νά βροῦμε τήν πραγματική θεραπεία στήν ἀρρώστια τῆς ἀμαρτίας, ἄς θυμηθοῦμε τή φράση τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου: «...ἐξουσίαν ἔχει ὁ υἱός τοῦ ἀνθρώπου ἐπί τῆς γῆς ἀφιέναι ἀμαρτίας...». Νά στραφοῦμε λοιπόν στόν υἱό τοῦ ἀνθρώπου, στόν Λυτρωτή μας Ἰησοῦ Χριστό, καί νά Τοῦ ζητήσουμε τήν ἄφεση καί τή συγχώρεση. Αὐτή ἡ πορεία πρὸς τό Χριστό γίνεται μόνον μέσα ἀπό τήν Ἐκκλησία καί τά μυστήριά της. Δέν θά λάβουμε τήν ἄφεση τῶν ἀμαρτιῶν μας οὔτε ἂν τίς ἐξομολογηθοῦμε στήν προσευχή οὔτε ἂν τίς ἐξομολογηθοῦμε μπροστά σέ κάποια εἰκόνα. Οἱ ἀμαρτίες μας σβήνουν καί ἐξαλείφονται μόνον ὅταν τίς ἀκούει ὁ πνευματικός μας καί τίς διαγράφει μέ τό πετραχήλι του. Μόνον ὅταν ἀποφασίσουμε νά ὑποταχθοῦμε στή λυτρωτική ἐξουσία τῆς συγχώρεσης, πού ἀντλεῖ ἡ Ἐκκλησία ἀπό τήν κεφαλή της, τόν Ἰησοῦ Χριστό, θά μπορέσουμε νά ἀπολαύσουμε καί τήν πολυπόθητη σωτηρία μας. Ἀμήν.